

אדוניס [עלי אחנוד סעיד]: קינה על הינוים האלה

I

קרונות אלי גלות
חומקים מן החומות
בין מזמורי גלות
ללהבות נושמות
גם השירה, אבוי
חלפה עם קרון גלות.

הרוח כבדה עלינו ואפרימינו עלי ארץ. את רוחנו נראה כחתף בנצוץ־חרפה
או על קצה קסדה. סתו הממלחות נתף על פצעינו ואין אילן או מעין.

הרחק משם הפרענות גוררת פני דברי־מינו. דברי־מינו זרון נקוב־אימה,
מישורים תמוהים של קוצי־פרא.

מה פלג של ימים נשטף־בו דברי־מינו הנודפים ריחות לבונה אשר לבתולות
זקנות ולא־למנות השבות מעל־ת־רגל; דברי־מינו הזבים זעת־דרושים, שם
נחטפים תחתונים והצמר מתעבר ונס בכרסו, והאביב יבוא על ילק־הרוח.

הלילה מתקרש, ועל פגרי צפור ועוף זוחלת ילדותו של יום. היס חוסס את
מסתו בפנינו והדלת הנעולה ננערת ללא הועיל. צועקים אנו, חולמים על בכי,
אך אין דמע בעינים. נכוף ראשינו לרוח לכפורים.

וארצי הלא אשה קודחת היא, גשר־תשוקות שפרעונים עוברים עליו והמוגי
גדודי החול מריעים להם. מעבר לדלת החמר אשר־לה עינינו שבמרחק נחות
על חפצים אגשים—קרננות־עולה לקברות ואטוטים, מגחלות לזכר צדיקים,
מצבות של אבן־שחור. השדות מלאו עצמות מלאו גשרים ופסלי הגבורה
פגרים רכים.

הלאה נלך, פנינו אל היס ובמלותינו ננוח ילל־בכי של תקופה אחרת. מלותינו
אין יורש להן. חובקים אנו לאיי הבדידות. מריחים את הזרות הבתולה בעמקי
תהום, ושומעים את ספינותינו גועות מתוך יאוש. והיאוש מולד־ירח, והרע
בחתוליו. אצל פרשות המים, בימנו המת, יולד הלילה ימי־גנוסיות ובבות־
כלות של קצף וחול של ילק וחול.

הלאה גלף, הפחד מכלה את השירה במדרונות של רפש ונהי, והאדמה שותתת
דם במתנינו, תהים סכר ירק.

II

באיזה אל חדש, נורא
יתעוררו גופינו ?
כבלים מאסנו, לזרא
היה גם סוהרנו.
בשם שואה מאשרה
נואשת הלדתנו.

צרים מצחי ימינו. השנים כחושות, עומדות אף נבאשות. סערותינו כמו טלאים
הן ושמינו חול. הנהגה הנהגו בהצטלבות שלעונות. מתבצרים אנו מאחורי ריסינו
ומהלכים תחת שמי אין־סוף של פרדים ותותחים. תימרות אבק שמבתי־קברות
אוהזות בריסי עינינו, והארץ כלה כצבע ריסינו. ריסינו תפורים במחטים.

החיים נצטנמו בדקות אלו שמתוך תייאדם. היום—אין עפעפים לו, לשמש
אין ריסיים ארכים, והנה תחת מסכות של שלגים, של חול, גדלים אנו וגדלים
בני־אנוש.

בני־אנוש! קלפות חדשות מכל עבר, טעם נדיר של זרניך ושמים שתחתיהם
השבלים לא יבשילו.

בני־אנוש! תחת לשונם האפר מתגדש, ועל אפיהם מתגלגלת אבן הדממה.
בוני־מלכיות יתמום אף יציגום כחפצי־שעשוע בכברות, ככרסאות ודגלים.
אין לחש נהרות פרפר ופרת, אין זרע יזרע־בו, אין זיע־של־מה. הצאצאים
עקרים בארצי, אף בני־אלם הם, ודברי־הימים נושאים שאריותיהם אל אדמה
אחרת.

אתה, אדמה עוטה שטיחי־שער! את המפה שאין לרסנה, מפת חטים ונפט
וונמלים!

את אדמה שצבע לה כצבע המסע־אלי־גלות, כצבע הרוח—כלום יקום בשנית
עם חדש משדות האופיום והחשיש? כלום יקום משבר־רוח חדש מול חולות?

אתה הגשם! אתה הגשם השוטף עיים עם תרבות, אתה הגשם השוטף פגרים.
אנא, ברב־חסדך, שטף דברי־ימי־עמי—

ידוע לא ידע כי אבן זו, גסה,
היא שיר שעל שפתים נחנק.
מבין הוא כי תאו זה, נאנק.

יונה הוא, פרת, אל-נשא.
 יום יבוא, ישובו חרחורי גסיסה
 במולדתן של צפרדעים שהרעב כלה.
 יעבירו לנו אז פת-לחם ותסלה
 הילק, הנמלה.

ודוי הוא זה מפי הרמח האובד
 הנהה הנגי
 רצחיני, האמת.

III

— (התעטרו-נא, הנעורים, בעלים ירקים יותר. השירה עודה עמנו כאן, הים עודו עמנו, אף החלום:

„לסיחון סוסים נותרים אלה; לכוראסאן רמחים הללו. ביתנו זהב-פרנים על רכסי ההימלאיה. סמרקנד היא דגל. קוששנו בריסינו את טחלבי האדמה; בגידינו אסרנו את הפרחים הנמלטים. רוחצים היינו את היום הכתמומי, והאבן—משי למרגלותינו והאפק גב-סוסינו שארבע הרוחות מנעלים להם. אלה דרכינו—נשא את הרעם לאשת-חיק, נרחץ לעפוישי האדמה, ונמלא הארץ מצעקות הדברים התדשים. אלה תחומינו—ירקים אנהנו מן הים, צעירים מן היום. השמש בין אצבעותינו קבית מהמרים ירקה“.

תחת ירת של נכר נכר כנף האביב נוסקת, ומן הספינות הנעקשות בעברן את ים-המות ברוח, רוח שגיה עולה ומשתופפת, נער שערי העיר. מקר הם יפתחו, יצלו באש קציר ילק וחול.

מעל לחול נבנה, ובלע העתיד נוסיה-נעמד—
 וזהו המפתן שלעתיד:

„שחום-עור עולה מים, גדוש מעלץ ברדלסים, מרביץ תורת-סרוב, נותן שמות חדשים, ומתחת לגביניו נשר העתיד אומר זנק. שחום-עור עולה מים, חגיג-מצהלות אשר לגויות לא יפתוהו. מלא הוא את תבל, מלא רווחת מטאטאות-דבר. המשב היוצר שברוחותיו כופה את האבן לאהב, לרקד גם לאהב“.

אלהות החול נופלת מצחים ארצה, והמבוע מפכה מתחת לאטד. אין לענה עלי שפתים, אין מות בים.
 ... ואל ארצנו נבוא, זו האסורה, בה העששית כנסייה, והדבורה גזירה).

IV

—מאינו ארץ באת, מאיזו גדרה אינ-שם-לה?
 —לא נשלמה מולדתי. רוחי במרחקים ואין כל לי.

בְּאֶשֶׁר מִתְחַלְלִים פְּרַעֲוֹנִים, שֵׁם אוֹכְלִים הַבְּרִיּוֹת אִישׁ אֶת אָחִיו וְהַמְלָה כָּלָה.
בְּאֶשֶׁר מִתְחַלְלִים פְּרַעֲוֹנִים אֶטֶל סִפְרֵי וְאֵלֶךְ לִי—אֲגוּר לִי בְּצֵל לִבִּי וּמִמְשֵׁי
הַשִּׁירִים אֲאָרֵג לִי שָׁמַיִם חֲדָשִׁים.

אֲתָה, הַיָּם, יְדִידוֹ שֶׁל־פִּצְעוּ אֲתָה הַפִּצְעוּ יְדִידוֹ שֶׁל־מְלַח! אֲתָה יָם הַגְּדוֹל.
אֲתָה הַפֶּרֶת, יָמִים בְּלֹא מִסְפָּר.

אֲתָה אֶל־עֲאֲצִי, עֲרִיסָה אֵין תִּינוֹק בָּהּ.
אֲתָה בְּרָדָה.

גַּמְעַתִּיכֶם כָּלְכֶם וְלֹא רְוִיתִי, אֲבָל אֶלְפִתִּי אֶהְבֵּה, וְאֵךְ הַיְאוּשׁ רְאוּי לְאֶהְבֵּה.

נֹאֵשׁ וְלֹא מְמוֹת, תּוֹעָה וְשׁוֹטֵם לְסִימְנֵי הַדְּרָךְ—עֵינַי מִלְּאֲתֵי כָזָב, וְהַסֶּפֶס חוֹתֵל
אֶת קְרוֹם הָאֲדָמָה, וְאֵין לִי רֵגֶל בְּמוֹלְדֵת־חוֹלוֹת.

הִנֵּה הֵנּוּ מִפְּרֵשׁ שֶׁל־גְּלוֹת, הִנֵּה פָנַי אֲשֶׁר לְקִרְאָת מִסַּע. אוֹתִיר מֵאַחוּרֵי סוֹרְגֵי־
בְּרִזָּל וּבְתֵי כְּלָאִים וְאוֹתִיר אֶת אֶרְצִי לְאוֹתָם טְרַקְלִינָאִים מְטַרְפִּים.

וְאֵלֶךְ לִי וְדַבֵּר אֵין עַמְדֵי זוֹלַת תּוֹגוֹתֵי הָאֲרָכוֹת וּמְרַחְקֵי־שֶׁל־כּוֹכְבִים וּבְשִׁירֵתֵי
אֶהוּבֵתִי וְשִׁירֵי. וְאֵלֶךְ לִי וְעַל מִצְחֵי דְבֶשׁ דְּבוֹרוֹת הַנִּבְכָר וּבְעֵינַי נָח עַמִּי הָאוֹבֵד.

וְאֵלֶךְ לִי וְאֵנִי חוֹלֵם עַל לִבְבוֹת אֲשֶׁר נִתְּלוּ עַל הַגִּפְנִים וְעַל רְאשֵׁים שְׁנֹרְעוּ
בְּשִׁדוֹת. זָכוֹר אֲזַכֵּר כִּי כָל אֱלֹה אֵינָם אֵלָּא שְׂאֲרִית נְאֻהֲכִי. וְעַת יָבוֹא בְּוִרְיֵי
רֵיחַ הַיָּבֵב, וּנְשִׁיקוֹת הַרוּחַ יִמְלְאוּ שְׁעַר אֶהוּבֵתִי, וְהַחוֹפִים יָמוֹתוּ אֵף יְקוֹמוּ
לְתַחֲתֵי—אֲזִי אֲזַכֵּר אֶת אִמִּי—אֵךְ אוֹתָהּ—וּבְזִכְרוֹנֵי אֶסְרֵג לָהּ מִחֲצֵלַת רִכְהָ
שְׁעֵלֶיהָ חֲשֵׁב גַּם תִּבְכֶּה.

הֵי שְׁלוֹם, עַת־זְבוּבִים שֶׁבְּאֶרְצִי.

וּשְׁמַח, אֲתָה הָאֵל הַתּוֹרֵן שֶׁל יְאוּשֵׁי. מִתַּחַת לִי שְׁטוּפָה הָאֶרֶץ, וּבְמִלוֹתֵי צִלְצוֹל
מוֹזָר וּבְשִׁעָרֵי רֵיח־נִיחוּחַ שֶׁל־עֲרִיָה.

... נִיר בְּאֵין דִּיּוֹ וְאֵין לֵב שֶׁהִדִּיל תְּנַעֲרָהּ, וְהַיְאוּשׁ כּוֹכֵב עָלַי מִצַּח וְהַזְדוֹן עוֹדוֹ
תִּינוֹק וְהַדְּמָמָה חוֹלוֹת סוֹעִים וְאֵין נִיר.

—מֵאִיזוֹ אֶרֶץ בָּאתְּ, מֵאִיזוֹ גְּדָרָה אֵין שֵׁם לָהּ?
—לֹא נִשְׁלָמָה מוֹלְדֵתִי, רוּחִי בְּמִרְחָקִים וְאֵין כָּל לִי.

(מעורבית: ש ש ו ן ס ו מ ד)